

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

22. An privilegia à Pontificibus concessa, ut absolvamur à casibus reservatis Episcopo, intelligantur independenter ab Episcopo ipso? Et advertitur potestatem Episcopis reservandi peccata concessam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

eidem Pœnitentiario facultatem absoluendi à casibus Episcopo referuatis, licet id non expressè dicat. Ceterum, quidquid sit, an ex primaria institutione officij, & attento solum Iure Tridentini id possit; nihilominus iam passim vsu, & consuetudine receptum est, vt quasi ex munere, & officio in foro interiori, seu conscientie Pœnitentiarius, iuxta formam Concilij institutus, huiusmodi facultatem habeat, possitque pro eodem foro Pœnitentiæ absoluerè à casibus Episcopo referuatis. Et ita, stante dicta consuetudine, tenet Bossius in *disceptationib. moral. de potest. Episcopi, ascept. 1. n. 51*. Homobonus de *cas. referu. part. 1. §. Pœnitentiariorum facultas*, & Chapeauill. de *cas. referu. cap. 3. quest. 1. Diffic. 2. vbi sic ait*: [Quamuis Concilium Tridentinum expressè non det facultatem Pœnitentiario præfato absoluendi à casibus Episcopo referuatis, vt patet legenti Concilium Tridentinam tamen passim vsu receptum est, vt Pœnitentiarius in Cathedrali, quasi ex officio, ab illis absoluat in foro interiori pœnitentiæ.] Ita ille. Et hæc omnia, satis sunt fauorabilia supradicto Pœnitentiario.

2. Verùm his non obstantibus, ego non recedo à sententia, cui in *superiori Resolutione* adhaesi in fauorem Archiepiscopi; & contra Cuccum, & Piafeciū assero ex sua institutione, & ex vi sui officij non posse Pœnitentiarium absoluerè à referuatis Episcopo, nisi ipse ei specialiter facultatem dederit, cum in Concilio Tridentino *sess. 24. cap. 8. de casuum referuatorum absoluteione*, nouo iure nihil decretum sit. Et præter Declarationem Sacræ Congregationis à me adductam, hanc sententiam esse magis receptam testatur Machado *tom. 2. lib. 4. par. 4. tr. 5. doc. 3. n. 2.* & illam tenent Garcia de *beneficiis par. 5. c. 4. n. 115.* Gauantus in *Enchir. Episc. verb. Pœnitentiarius. n. 31.* Riccius in *Praxi part. 1. decis. mibi 492. n. 2.* Vulpe in *Praxi iudiciaria. c. 35. n. 15.* Vgolinus de *potest. Episc. part. 3. cap. 33. n. 3.* Nauarrus *conf. 20. de pœn. & remiss. in 2. edit. Zecchius de Repub. Eccles. cap. 24. n. 16.* Zerola in *Praxi. part. 2. verb. Dimissoria. §. 1.* Sayrus in *Floribus, de pœnit. & remiss. decis. 44.* Rodriguez in *Summa tom. 1. cap. 85. n. 2.* Quibus omnibus adde Sacram Rotam Romanam in Neopolitana Pœnitentiaria die 5. Iunij. 1637. coram heu! quondam amicissimo Merlino. Vnde piaculum existimarem, si cum Cucco, & Piafeco aliter sentirem contra Sacram Congregationem, & Rotam Romanam.

3. Nec obstat dicere, dictam sententiam veram esse, & amplectendam in rigore Iuris, secus verò dicendum erit de consuetudine, de qua, vt *suprà* diximus, testantur Chapeauilla, Homobonus, Bossius, & alij, tribuente Pœnitentiario Ecclesiæ Cathedralis facultatem absoluendi à casibus referuatis independentè ab Episcopo; itavt possit secundum Chapeauilla, talem facultatem aliis concedere, & subdelegare. Hoc, inquam, non obstante, puto, non esse recedendum à sententia negatiua, quam tenui in fauorem Archiepiscopi: & idèò dictam consuetudinem pro Pœnitentiario adductam à Chapeauilla, & aliis, valide constatur, & refellit Alphonsus de Leone de *cenfur. recollect. 5. n. 58.* Tum, quia (ait ille) consuetudo non sic de facili præsumitur, sed ab allegantibus ipsam, debet probari, *cap. finali, extr. de consuetudine*, cum aliis allegatis per Rotam *part. 2. recent. decis. 112. n. 1.* & ad probandam ipsam non sufficit dictum Doctorum, vt eam probant dicti Authores. Et dato, quod credi debeat Doctori testanti de consuetudine; id tamen intelligi debet pro locis, in quibus Doctor, vel Doctores, qui de ea testantur, versati fuerunt, non pro omnibus locis, & sic de consuetudine vniuersali. Et ego testari possum in pluribus Ciuitatibus Italiæ non vidisse contrarium seruari, nem-

pe, non solum expressè dari dictam facultatem Pœnitentiariis; sed illam concedi ab Episcopis pro quibusdam casibus & non pro aliis: vnde, cum consuetudo vniuersalis non sit vniuersalis, sed difformis; attendendum est Ius commune. Tum etiam, quia concessio, vt *suprà*, quòd hoc non habeat Pœnitentiarij ex d. Concil. Trident. hoc dependet à voluntate ipsorum Episcoporum, & per consequens sumus in facultatis, in quibus non inducitur consuetudo liberæ voluntatis restrictiua per actus liberæ electionis; quidquid secus dicendum esset, si ipsis relictantibus Episcopi acquiescent Hucusque Pater Leo.

4. * Et quidem, quòd Doctores testantibus de consuetudine non sit credendum, docet Iason in *l. De iur. quibus. ff. de legibus. Burfatius lib. 1. conf. 8. num. 37.* Hulcius Hunnius in *varijs Resolutionibus Iuris civilis. lib. 1. tract. 1. quest. 29.* & latè Ioannes Vyurmsius in *Nucleo Iuris controversij, lib. 1. tit. 2. contr. 11. n. 27. cum seqq.* Vel saltem illis credendum esse pro locis, in quibus versati sunt, obseruat Rolandus à Valle *volum. 4. n. 18.* Cacheranus *Decis. Pedem. 141. num. 16.* Riminalus Iunior *lib. 3. conf. 245. num. 41. & seq.* Hondedeus *lib. 1. conf. 110. unum. 20. & alij.* Vnde ex his sequitur, Chapeauillam, & alios Doctores asserentes, Pœnitentiarios ex consuetudine habere facultatem absoluendi à casibus Episcopis referuatis, esse intelligendos de consuetudine, forsitan vigente in Diocesis, vbi scripserunt: nam, si de generali consuetudine in omnibus Diocesis testarentur, falsum hoc esset; cum de multis Diocesis Leone, *vbi supra*, testetur contrarium. Et Zecchius notat, S. Carolum Bortomæum facultatem absoluendi à casibus suo Pœnitentiario tribuisse, quòd passim videmus fieri ab Episcopis. Nec talis consuetudo vniuersalis, si adisset, Sacræ Congregationi, & Sacræ Rotæ ignota foret, & de illa si præcitatæ Doctores mentionem facerent. Dicendum est itaque, Chapeauillam, & alios, de consuetudine aliquorum locorum fuisse loquutos: vnde Pœnitentiarius in casu nostro dictam consuetudinem adesse teneretur probare: sed cum adhuc non probauerit, remanet non posse absoluerè à referuatis Archiepiscopi, absque eius licentia. Et post hæc scripta ita declarat Sacra Congregatio Concilij, vt patet ex inserto Decreto: [Die 2. Maij, 1648. instantè Archiepiscopo Cusentino Sacra Congregatio Eminentiſſimorum Cardinalium S. C. T. Interpretur respondit, Decanum Ecclesiæ Cathedralis Cusentinæ præbandam Pœnitentiariæ obnoxiam non posse absoluerè à casibus per ipsam Archiepiscopum referuatis, nisi eidem dictis Archiepiscopus concesserit facultatem, non obstante præsentia consuetudine allegata *Aloysius Cardinalis Carafæ Præfectus, Franciscus Paulucius Secretarius.*]

RESOL. XXII.

An privilegia à Pontificibus concessa, vt absoluantur à Casibus referuatis Episcopo, intelligantur independentè ab Episcopo ipso?
Et advertitur potestatem Episcopis referuandi peccata concessam illis esse à summo Pontifice, & non à iure Diuino.
Et docetur, quòd si Pontifex non potest penitus ab Episcopali ordine potestatem referuandi casus tollere, potest tamen illam restringere, aut limitare, tanquam Supremus iurisdictionis Collator; & idèò si Pontifex Episcoporum potestatem veller restringere; & Episcopus veller potestatem Parochorum limitare, plusquam par est, restringere, & limitata erit.
Et supponitur Pontificè posse sibi referuere aliqua peccata pro tota Ecclesia, Episcopum pro suo Episcopatus

& Parochum pro sua Parochia; sed ista ultima referuatio ferè semper inutilis erit. Ex part. 1. o. tr. 1. 2. & Milic. 2. Ref. 18.

Negatium sententiam (attendas quæso Namice Lector) tenet Ioannes Paulus Dominicus, Theologus Carmelitanus, in tract. de casibus Sedi Apostolica referuatis. Et quia Codex difficulter inuenitur: est enim Typis impressum Augustæ Taurinorum, anno 1581. idè per extensum eius verba hic non grauior apponere. Sic itaque ait: Episcoporum electio atque adeo obligatio ad sua exercenda munera est de iure Diuino. Sed Episcoporum electionem esse de iure Diuino, potest intelligi dupliciter, nempe in genere, quòd scilicet singuli Ecclesiæ secundum Ecclesiasticam diuisionem sint Episcopi applicandi. Alio modo in speciali, puta quòd hic Petrus, & alibi Paulus præfideat. Primò utriusque modo Episcoporum electio est de iure Diuino; nam à Christo iussum est Episcopos esse; at secundo modo est de iure positio; sic enim à Papa electione pendet, quòd hic Petrus, & alibi Paulus sint Episcopi. Cum igitur Episcoporum electio in genere, & Episcoporum functiones sint formaliter de iure Diuino; consequens fit casuum referuatiorem esse de iure Diuino, vnde & Concilium Tridentinum, sess. 14. cap. 7. dixit: Pontificibus Maximis, & Episcopis auctoritate illis tradita in sibi subditos Sacerdotes continere sibi referuata peccata quædam graua & enormia. Sed quæ Episcopis conueniunt de iure Diuino, à Papa tolli non possunt, ergo fieri non potest, vt Pontifex Romanus concedat, vt quoties in peccata Episcopis referuata, vel etiam Sedi Apostolicæ incidimus, toties inconsulto Episcopo absolui possimus. Quòd si rogas, cur ergo à Summo conceduntur Pontifice Confessariis huiusmodi facultates de absolendo toties quoties in casus referuatos incidentes: Dicerem, id fieri posse de plenitudine potestatis in eo sensu, in quo à Summo conceduntur Pontifice. Nunquam enim Summus Pontifex suo Diplomate munera, & functiones Episcopis conuenientia de iure Diuino, inter quæ est sibi referuare Casus, auferre intendit: sunt ergo huiusmodi concessionem intelligenda secundum ius commune, nempe quòd sicuti absolutus à referuatis casibus, si post periculum referuati quàm primùm se non præsentauerit, in eadem censuras, in quibus erat prius, incidit, vt habetur in cap. eos qui in 6. de sentent. excommunic. & in cap. Si quis suadente Diabolo de penis in Clement. Ità Summus Pontifex in his Diplomatis, quibus concedit Confratribus, & aliis, vt absolui possint à casibus referuatis intelligi debet ad effectum solummodo consequendi Indulgentias pro tempore scilicet illo; nisi tamen tempore debito Referuati casuum se præsentauerint, in eadem incidunt censuras: nam particula de se præsentando Referuati casuum intelligitur, in omnibus, in quibus fit mentio de referuatis casibus, quia est particula in iure expressa; & in speciali non exprimitur, nisi ad tollendam ignorantiam iuris; vt habetur in cap. Si quis suadente Diabolo, de penis, in Clement. Sentus ergo Diplomatis est, quòd vt facilius Indulgentias consequi possimus, si in diebus, in quibus huiusmodi relaxationes dantur, facillè Superiori adire non possimus; concedit Summus Pontifex, vt à referuatis casibus absolui possimus: tenemur tamen de iure communi Superiori nos præsentare. Verum quia præceptum de confitendo est affirmatiuum & non obligat statim, vt affirmat D. Thomas 4. Sentent. distinct. 17. quest. 3. art. 1. sic consequens, quòd qui habet casus referuatos, illos confiteri non teneatur, nisi tempore debito, nimirum vel ubi obliuio imminet periculum, vel in articulo

Tom. I.

mortis, vel tempore Paschæ vt præcipitur in cap. Omnis, vtriusque sexus, de penis, & remission. Vt ergo non tenemur singulari aliquo præcepto nisi in præfatis confiteri temporibus; ita etiam superiorem adire non tenemur, pro ab illo impetranda à referuatis casibus absolute, nisi in præfatis temporibus. Volentibus ergo huiusmodi Indulgentias suscipere, concedit Summus Pontifex, non obstante, quòd facillè Superiorem nunc adire possimus; si tamen in præfatiatum eum pro obtinenda absolute à casibus referuatis adire nolumus, dummodò in tempore debito id facere intendamus, vt absolui possimus à casibus referuatis: nam alioquin, nisi ita intelligeret Summus Pontifex, in ius Diuinum poneret falcem, & Episcopos iure illo diuino sibi referuandi casus priuaret. Hucusque Magister Donatus.

2 Sed eius sententiam prius reiciendam esse puto; est enim contra Pontificis auctoritatem, & contra communem usum, & Praxim: nam videmus Pontifices aliquando concessisse Regularibus Priuilegia vt possint absolute à casibus Episcopo referuatis, & hoc independentè ab ipsis: sicut & hodie independentè ab Episcopis absoluuntur omnes à casibus Episcopalis, qui gaudent priuilegio Belle Cruciatæ. Negandum est itaque Patri Donato, ius referuandi casus pertinere ad Episcopos de iure Diuino. Nam hanc potestatem illis esse concessam à Summo Pontifice, rectè docet Nauarrus in Manu. cap. 27. num. 293. in fine. Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 29. sect. 1. num. 6. Mazuchellus de Casib. referu. disp. 1. quest. 1. difficult. 3. num. 6. Finellus de Casibus referu. cap. 3. num. 2. Floronius, de Casib. refer. part. 1. cap. 2. §. 4. num. 15. Valquez in 3. part. tom. 4. quest. 91. art. 3. dub. 1. num. 10. & alij. Nullibi enim probatur, vt ait Fagundez Præcept. 2. lib. 8. cap. 1. num. 8. iure Diuino competere Episcopis aliam iurisdictionem, præter illam habituales, fundamentalem quæ eis datur per ordinationem, & consecrationem: vnde omnia alia conceditur eis immediatè à Papa cap. In nouo. dist. 21. vnde deducitur, Episcopos habere hanc potestatem referuandi casus immediatè à Papa, non à Deo: licet enim Castro de iusta Hæretic. punitione, lib. 2. cap. 24. & Victoria in relect. 2. de potestate Ecclesiæ, cap. 2. existimant, Episcopos habere suam iurisdictionem immediatè à Christo, non à Papa; & fundamentum accipiant ex illo Actorum 20. Attendite vobis, & vniuerso gregi, in quo vos posuit Spiritus Sanctus Episcopos, regere Ecclesiam Dei. attamen, hæc verba longè habent diuersum intellectum: solum enim ex illis concluditur dignitatem, & consecrationem Episcoporum esse de iure Diuino, & teneri Summum Pontificem aliquos Episcopos consecrare: iurisdictionem tamen actualem, non concluditur ex illis, esse de iure Diuino: videmus enim aliquos Episcopos titulares nullam habere iurisdictionem actualem, quia non habent onus: licet habeant fundamentum proximum ad illam, characterem scilicet Episcopalem: tunc autem eis hæc iurisdictione actualis conceditur. cum eis assignantur oues à Summo Pontifice: vnde iurisdictione habitualis est de iure diuino; actualis verò de iure humano à Summo Pontifice promanans. Et licet supradictis videatur ob stare Concilij Trid. sess. 14. c. 7. vbi sic habetur: Neque dubitandum est quando omnia, quæ à Deo sunt, ordinata sunt, quin hoc idem (scilicet referuare sibi peccata) Episcopis omnibus in sua cuiusque Diocesi, in adificationem tamen non in destructionem liceat pro illis in subditos tradita supra reliquos inferiores Sacerdotes auctoritate, præsertim quoad illa, quibus excommunicationis censura annexa est. Vbi Concilium videtur hanc potestatem in iure potius fundare Diuino, vt constat ex illis verbis: Quæ à Deo sunt, ordinata sunt: & ex

Aa 2 illis

illis: Pro data illis in subditis auctoritate: Sicut ergo Christus voluit Episcopum habere auctoritatem maiorem in subditos, quam alios Sacerdotes: sic voluit, quod possent sibi aliqua peccata referuare, à quibus alij Sacerdotes absolueri non possent.

3. Sed verè verba Concilij non obstant nostræ sententiæ, si dicamus eum eminentissimo Cardinali Lugo, de *Penit. disp. 10. sect. 1. n. 5.* directè fundari Episcopi potestatem in iure Diuino, indirectè verò ex potestate Pontificis, vel vt dixit Fagundes, supra iurisdictionem Episcoporum habitalem esse de iure Diuino; actualem verò esse de iure humano à Pontifice emanantem.

4. Igitur non est discedendum à nostra sententiâ; sed distinguendum est cum sapientissimo Cardinali Lugo, de *Sacram. Penitent. disp. 10. sect. 2. n. 5.* inter concessionem directam, & indirectam; & dicendum, directè fundari hanc Episcopi potestatem in iure Diuino; indirectè verò in voluntate Pontificis: & cum eodem Lugo, *num. 2.* Summum Pontificem pro suprema, & vniuersali potestate posse sibi referuare aliqua peccata pro tota Ecclesia: Episcopos item, per se loquendo, posse pro suo Episcopatu: Parochum denique pro sua Parochia; ita tamen, vt referuante Pontifice, nemo possit absolueri, nisi de licentia ipsius Pontificis, referuante Episcopo, possint absolueri alij de licentia Summi Pontificis. Denique si Parochus refer et, possent alij absolueri de licentia Papæ, vel Episcopi. Et idem non solent Parochi referuare, quia esset ferè inutilis illa referuatio.

5. Confirmantur supradicta ex Castro Palao, *tom. 4. tract. 23. punct. 15. §. 1. num. 2.* vbi docet, quod etiam si verum esset iurisdictionem Episcoporum à iure Diuino immediatè provenire, tamen Pontifici subordinatam esse, dicendum est; sed ipse verius existimat, solam iurisdictionem Pontificiam in omnes Fideles à Christo immediatè manasse; ex illa verò ad Episcopos; deinde ad Parochos iuxta Pontificis voluntatem descendere. Et si de facto Pontifex Episcoporum potestatem vellet restringere, & Episcopi vellet potestatem Parochorum limitare plusquam par est, restricta, & limitata erit. Vide Coninch, de *Sacrament. disp. 8. num. 11.* & Layman *lib. 5. tract. 6. cap. 12. num. 5. quest. 3.* qui tamen putat Pontificem non posse penitus ab Episcopali ordine potestatem referuandi casus tollere; possent tamen illam restringere, aut limitare, tanquam supremus iurisdictionis collator. Vnde rectè dixit Lugo *vbi supra num. 6.* quod licet Pontifex non possit extinguere, aut tollere omninò Episcoporum iurisdictionem: potest tamen limitare eorum potestatem, prout expedire videbit. Patet etiam ex omnibus superius dictis responsio ad ea, quæ pro sua sententiâ adduxit Magister Donatus *loc. cit.* quam vt dixi, profus reiiciendam esse, existimo.

RESOL. XXIII.

An Confessarius absolvens à casibus Episcopo referuatis sine prætenu alicuius privilegij incidat in excommunicationem, & alias penas Decreti Clem. VIII?
Et an Religiosus, qui absque facultate absoluerit ab aliquo casu in Religione referuato, non incidat in penas dicti Decreti iuxta aliud Decretum Clem. VIII?
Et an qui absoluit à referuatis sub spe ratihibitionis, vel ex inconsideratione, aut ignorantia, non tamen crassa, aut affectata, incidat in dictam excommunicationem?

Et an Sacerdos, qui in dictam excommunicationem incidit absolvens absque facultate à casibus referuatis, possit absolui ab Episcopo vigore Concilij

Tridentini sess. 24. de reformat.?
Id est, an Episcopus possit absolueri à casibus referuatis ex noua lege post dictum Concilium Tridentinum; & quid circa hoc declarauit Sacra Cardinalium Congregatio? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 73.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondent Homobonus in *exam. Eccl. part. 1. tract. 5. cap. 4. q. 22.* & Floronus *tract. de casu referuati part. 1. c. 5. n. 27.* alias pauci quidem in has penas incidere, & receptus vltus declarat, ita fuisse mentem Summi Pontificis.

2. Non reticebo tamen, negatiuam sententiam docere Horatium Gambaruptam *de casib. referuatis. c. 3. num. 12.* per verba in dicto decreto posita, vbi sub prætenu privilegiorum, &c. sumpto argumento ab his, quæ in simili docuerat Nauar. *in man. c. 25. n. 94.* & Cou. *in c. Alma mater. p. 1. §. 6. n. 9.* An possent aliquis diceret cum Florono *vbi supra.* verba illa, *sub prætenu privilegiorum,* intelligenda esse, ne Regulares possint sub prætenu privilegiorum absolueri, & sic ne haberent causam vllam excusationis: vnde clausulam illam putat appositam esse ampliatiuè. Sed negatiua sententia tenenda est per ea, quæ adducit Suar. *de cens. disp. 11. sect. 6. n. 11.* Philiarhus *de officio Sacerdot. tom. 1. p. 1. lib. 3. c. 30.* Sayrus *de cons. lib. 3. c. 31. n. 10.* Rodriq. *99. Regul. tom. 2. q. 47. art. 2.* Sanchez *in sum. tom. 2. lib. 6. c. 16. num. 68.*

3. Notandum est tamen cum ipso Florono §. 4. & Homobono *locis citatis,* non incurri in penas dicti decreti Religiosum, qui absque facultate absolueret ab aliquo casu in Religione referuato; iuxta aliud decretum Clem. VIII. Nam hoc decretum de quo loquimur, loquitur tantum de casibus, tum Summo Pontifici, tum Episcopis, vel aliis secularibus Praelatis Episcopali auctoritate fungentibus referuatis: ergo, &c.

4. Notandum est etiam cum Finello *tract. de casib. referuatis. c. 6. n. 6.* & 8. & aliis, quod ad incurrendas penas dicti decreti non satis est absolueri à referuatis, absque facultate, sed necessaria est præsumptio in absolvente, vt patet ex ipsis verbis decreti. Vnde si quis absoluat à referuatis sub spe ratihibitionis, vel ex inconsideratione, aut ignorantia, non tamen crassa, aut affectata, non incidet in excommunicationem.

5. Sed hic obiter potest aliquis querere, an Sacerdos, qui in dictam excommunicationem incidit, absolvens absque facultate à casibus referuatis, possit absolui ab Episcopo vigore Concilij. Trid. *sess. 24. de reformat. Negatiuè respondent Floronus *tr. de casu referuati. p. 1. c. 5. §. 2. n. 4.* & alij, quia Episcopus non potest absolueri à casibus referuatis ex noua lege post dictum Concilium Tridentinum, & asserunt ita declarasse Cardinalium Congregationem.*

6. Non desunt tamen Doctores affirmatiuam sententiam docentes, vt Beia *p. 4. cas. 37.* Finellus *de casu referuati. cap. 7. num. 12.* & Homobonus *de exam. Eccl. p. 1. tract. 5. c. 4. q. 23.* qui citat Suarez, Petragrinum, & alios, tum quia verba Concilij non attenduntur, vel limitantur, & cum decretum sit fauorabile animabus fidelium, & nullum inferat nocuentum, debet ampliari, tum quia vbi loquitur antecedenter de suspensionibus, & irregularitatibus, absolute loquitur de omnibus ex delicto occulto proueniens. Et ita per casus occultos referuatos intelligit, quocumque tempore sint referuati, quouque de illis fiat absolutio: tum denique quia tam in referuatis, quam in referendis est eadem ratio abolitionis, si sunt occultis, ac prouide debet in vtriusque esse eadem legis dispositio. Cur enim minor erit Episcoporum auctoritas in nouis referuationibus, quam in antiquis.

RESOL.